

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2310/2016
20.04.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Соња Мишковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж 7398/15 од 28.09.2016. године, у седници одржаној 20.04.2017. године донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца (насловљена као жалба), изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 7398/15 од 28.09.2016. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Гж 7398/15 од 28.09.2016. године, одбијен је предлог тужиоца за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Првог основног суда у Београду П 59754/10 од 29.09.2010. године.

Против наведеног решења тужилац је, поступајући у складу са датом правном поуком, благовремено преко пуномоћника изјавио жалбу, коју је Врховни касациони суд сматрао ревизијом, јер је то правни лек о коме овај суд одлучује у оквиру законом прописане надлежности.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у смислу члана 399. у вези чл. 412. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09) који се примењују на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде одредаба парничног поступка се у ревизији не указује.

Према стању у списима, тужилац је 11.03.2015. године поднео предлог за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 59754/10 од 29.09.2010. године. У тој парници тражио је да се обавезе

тужени да му, као учеснику у рату за време бомбардовања НАТО авијације у периоду од 24.03.1999. године до 12.06.1999. године, на име накнаде штете исплати износ од 150.000,00 динара, на име претрпљеног страха и износ од 400.000,00 динара, на име умањења опште животне активности, са законском затезном каматом од дана пресуђења 29.09.2010. године па до исплате. Тужбени захтев му је применом чл.376. и 377. Закона о облигационим односима одбијен због застарелости. Тужилац је поднео предлог за понављање поступка из разлога прописаних чланом 426. став 1. тачка 12. ЗПП наводећи да је Уставни суд донео одлуку Уж 7568/12 од 09.03.2015. године којом је усвојена његова уставна жалба и утврђено да му је пресудом Апелационог суда у Београду Гж 16029/10 од 06.06.2012. године повређено право на правну сигурност, као елемент права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставна жалба одбачена.

Према члану 422. став 1. тачка 11. ЗПП поступак који је одлуком суда правноснажно окончан може се по предлогу странке поновити ако је Уставни суд, у поступку по уставној жалби, утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчено Уставом у парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда правилан је закључак нижестепеног суда да нису испуњени услови за понављање правноснажно окончаног поступка у смислу члана 422. став 1. тачка 11. ранијег Закона о парничном поступку (тужилац се погрешно позвао на одредбу члана 426. став 1. тачка 12. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14)). Правилан је закључак Апелационог суда у Београду да је Уставни суд приликом одлучивања о уставној жалби утврдио повреду права овде тужиоца јер је Апелациони суд у Београду, као суд последње дистанце, у истој чињеничној и правној ситуацији донео различите пресуде у односу на оспорену пресуду Апелационог суда у Београду Гж1 6029/10 од 06.06.2012. године, те да је са становишта одредбе члана 32. став 1. Устава Републике Србије тужиоцу повређено право на правну сигурност као елемента права на правично суђење, утврђујући и да је доношење ове одлуке Уставног суда адекватна правична сатисфакција подносиоцу уставне жалбе. Иако није у његовој надлежности да преиспитује закључке и оцене редовних судова, нити да процењује који би правни исход требало да имају наведене парнице, Уставни суд је оценио да у уставној жалби, овде тужиоца, нису наведени уставноправни разлози који би указивали на то да је његов тужбени захтев одбијен као неоснован, погрешном или арбитражном применом закона.

С обзиром на напред утврђено, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. и члана 412. став 4. ЗПП.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић